

**KHAI QUÁT GÁNH NẶNG TRỌNG TÂM
VÀ LỄ THẬT HIỆN TẠI
VỀ SỰ KHÔI PHỤC CỦA CHÚA
TRƯỚC KHI NGÀI HIỆN ĐẾN**

TIÊU NGŨ

Viên “kim cương” trong “chiếc hộp” Kinh Thánh
là sự khai thị rằng trong Christ, Đức Chúa Trời đã trở nên người
để con người có thể trở nên Đức Chúa Trời
trong sự sống và trong bản chất nhưng không trong Thần cách
nhằm xây dựng Thân thể Đấng Christ hầu tổng kết nên Giê-ru-sa-lem Mới.

Lĩnh vực thần thượng và huyền nhiệm
mà ngày nay chúng ta bước vào và sống trong đó
thật ra không chỉ là lĩnh vực thần thượng và huyền nhiệm
của Đức Chúa Trời Tam Nhất;
đó là lĩnh vực thần thượng và huyền nhiệm
của Linh tổng kết và Đấng Christ thể linh.

Luôn ở trong Christ, tức nhận Ngài là nơi cư ngụ của chúng ta,
và để cho Ngài luôn ở trong chúng ta,
tức nhận chúng ta là nơi cư ngụ của Ngài,
là sống trong thực tại của sự hợp nhất hoàn vũ
của Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình và được-tổng-kết
với tín đồ được chuộc và được-tái-sinh

Giê-ru-sa-lem Mới là một kết cấu
gồm thần tính và nhân tính
được hòa quyện, hòa lẫn, và xây dựng với nhau nên một thực thể;
tất cả các thành phần đều có cùng sự sống,
bản chất, cấu tạo
và bởi đó là một người tập thể –
cô dâu, vợ của Chiên con.

Bài Một

**Mục tiêu chung cuộc của gia tể Đức Chúa Trời –
Đức Chúa Trời trở nên người
để con người có thể trở nên Đức Chúa Trời
trong sự sống và trong bản chất nhưng không trong Thần cách
nhằm xây dựng Thân thể Đấng Christ
hầu tổng kết nên Giê-ru-sa-lem Mới**

Đọc Kinh văn: Êph. 1:4-5; 5:26-27; Hê. 2:10-11; 1 Tê. 5:23

I. Viên “kim cương” trong “chiếc hộp” Kinh Thánh là sự Khải thị rằng trong Christ, Đức Chúa Trời đã trở nên người để con người có thể trở nên Đức Chúa Trời trong sự sống và trong bản chất nhưng không trong Thần cách nhằm xây dựng Thân thể Đấng Christ hầu tổng kết nên Giê-ru-sa-lem Mới:

- A. “Sau rất nhiều năm tôi đã được Đức Chúa Trời cho biết một điều duy nhất – Đức Chúa Trời đã trở nên người để con người có thể trở nên Đức Chúa Trời trong sự sống và trong bản chất nhưng không trong Thần cách. Đây là gánh nặng duy nhất của tôi, thông điệp duy nhất của tôi” (*Phương cách thực tiễn để sống đời sống theo đỉnh cao của Khải thị thần thượng trong Thánh Kinh*, tr. 27).
- B. Gia tể đời đời của Đức Chúa Trời là làm nên con người giống như Ngài trong sự sống và bản chất nhưng không trong Thần cách và làm cho chính Ngài nên một với con người và con người nên một với Ngài, bởi đó được mở rộng và khuếch đại trong sự biểu lộ của Ngài, để mọi thuộc tính thần thượng của Ngài có thể được biểu lộ trong các mĩ đức phạm nhân—1 Ti. 1:3-4; Êph. 3:9; 1:10.
- C. Đức Chúa Trời tạo nên con người theo một cách đặc biệt – trong hình ảnh Ngài, theo hình dạng Ngài và có một linh để tiếp xúc Ngài và nhận lãnh Ngài; Đức Chúa Trời không tạo nên loài người; trái lại, Ngài tạo nên con người theo loài của Ngài—Sáng. 1:26; 2:7; Xa. 12:1.
- D. Đức Chúa Trời trở nên người để có một sự tái sản sinh hàng loạt chính Ngài và bởi đó sản sinh một loài mới—Gi. 1:1, 14; 12:24:
 1. Loài mới này không phải là loài Đức Chúa Trời cũng không phải là loài người – đó là loài Thần–nhân.
 2. “Gánh nặng của tôi là chỉ cho anh em thấy rõ rằng gia tể và kế hoạch của Đức Chúa Trời là làm cho chính Ngài trở nên người và làm cho chúng ta, các hữu thể thọ tạo của Ngài, trở nên ‘Đức Chúa Trời’ để Ngài được ‘người hóa’ còn chúng ta được ‘Thần hóa’” (*Nghiên cứu sâu hơn về sự ban phát thần thượng*, ctr. 51-52):
 - a. Chúng ta được sinh bởi Đức Chúa Trời vĩ đại nên chúng ta trở nên Đức Chúa Trời trong sự sống và bản chất, nhưng tất nhiên không trong Thần cách của Ngài; chúng ta được xếp đồng loài với Đức Chúa Trời là Đấng khởi nguồn của chúng ta, và chúng ta là con cái của Ngài—Ga. 4:6; Ês. 63:16; 64:8; 66:12-13.
 - b. Ngài đã trở nên Thần–nhân để con người có thể trở nên nhân–Thần; cuối cùng, Ngài và chúng ta cùng một chủng loài, cùng một loài và cùng một bình diện.

E. Athanasius, một trong các giáo phụ của Hội thánh đầu tiên, đã nói về Christ rằng: “Ngài đã được làm nên người để chúng ta có thể được làm nên Đức Chúa Trời”, và “Lời đã được làm nên xác thịt...để chúng ta, những người dự phần Linh Ngài, có thể được thần hóa.”

II. Các sự biến đổi lạ lùng, tuyệt diệu, kì diệu và bao-hàm-tất-cả nhất của Đức Chúa Trời Tam Nhất đời đời khi Ngài trở nên người là chuyển động của Đức Chúa Trời trong con người để hoàn thành gia tể đời đời của Ngài—Gi. 1:14, 29; 3:14; 12:24; Công. 13:33; 1 Phi. 1:3; 1 Cô. 15:45b; Công. 2:36; 5:31; Hê. 4:14; 9:15; 7:22; 8:2:

A. Những sự biến đổi này là các tiến trình mà Đức Chúa Trời Tam Nhất đã trải qua khi Ngài trở nên một Thần-nhân, đem thần tính vào trong nhân tính và hòa quyện thần tính với nhân tính như một nguyên mẫu để sản sinh hàng loạt Thần-nhân; Ngài đã trở nên hiện thân của Đức Chúa Trời Tam Nhất, đem Đức Chúa Trời đến với con người và làm cho Đức Chúa Trời trở nên có thể tiếp xúc được, chạm đến được, nhận lãnh được, kinh nghiệm được và vui hưởng được—Gi. 1:14; 12:24; Côl. 2:9.

B. Đức Chúa Trời nói về các sự biến đổi này trong Ô-sê 11:4 rằng: “Ta đã dùng những dây thuộc con người, những xích yêu thương mà kéo họ đến”; cụm từ *những dây thuộc con người, những xích yêu thương* hàm ý rằng Đức Chúa Trời yêu chúng ta bằng tình yêu thần thượng của Ngài, không phải trên bình diện thần tính mà trên bình diện nhân tính; tình yêu của Đức Chúa Trời là thần thượng, nhưng tình yêu ấy vươn đến chúng ta trong những dây thuộc con người, tức là qua nhân tính của Christ:

1. Những dây (những sự biến đổi, những tiến trình) mà qua đó Đức Chúa Trời kéo chúng ta đến bao gồm sự nhục hóa, đời sống làm người, sự đóng đinh, phục sinh và thăng thiên của Christ; chính bởi các bước này của Christ trong nhân tính Ngài mà tình yêu của Đức Chúa Trời trong sự cứu rỗi của Ngài có thể vươn đến chúng ta—Giê. 31:3; Gi. 3:14, 16; 6:44; 12:32; La. 5:5, 8; 1 Gi. 4:8-10, 16, 19.
2. Ở ngoài Christ, tình yêu trường tồn của Đức Chúa Trời, tức tình yêu chinh phục, bất biến của Ngài, không thể thắng thế đối với chúng ta; tình yêu bất biến của Đức Chúa Trời thắng thế vì đó là tình yêu ở trong Christ, với Christ, bởi Christ và vì Christ.
3. Cho dù chúng ta thất bại và sai lầm thì tình yêu của Đức Chúa Trời vẫn luôn chiến thắng; tình yêu tồn tại qua mọi sự và mãi mãi không thay đổi; chỉ có tình yêu là đặc điểm của người trưởng thành và sẽ còn lại cho đến đời đời—La. 8:35-39; 1 Cô. 13:8-11; Giê. 31:3.

C. Từ thời xưa, từ những ngày của cõi đời đời, Đức Chúa Trời Tam Nhất đã chuẩn bị bước ra khỏi cõi đời đời để bước vào cõi thời gian, để đem thần tính Ngài vào trong nhân tính bằng cách được sinh ra làm người ở Bết-lê-hem—Mi. 5:1:

1. Mục đích của sự nhục hóa là đem Đức Chúa Trời vào trong con người và làm cho Đức Chúa Trời trở nên người để con người có thể trở nên Đức Chúa Trời trong sự sống và bản chất của Ngài nhưng không trong Thần cách của Ngài; Ngài là Đức Chúa Trời duy nhất để con người thờ phượng trong Thần cách của Ngài, nhưng chúng ta chỉ là Đức Chúa Trời trong sự sống và bản chất, không phải trong Thần cách.
2. Chuyển động của Đức Chúa Trời là trong con người và qua con người để thần hóa con người, làm cho con người trở nên Đức Chúa Trời trong sự sống, trong bản chất, trong chức năng và trong sự biểu lộ nhưng tất nhiên không trong Thần cách; vì “Linh Đấng thánh” đã được ban phát vào trong linh chúng ta nên chúng ta và Linh là một linh (La. 8:16; 1 Cô. 6:17), và linh chúng ta bây giờ là “linh thánh” (2 Cô. 6:6).

3. Do đó, là những Thần–nhân, chúng ta không nên thực hiện bất kì hành động nào, đối mặt với bất kì tình huống nào, hoặc đáp ứng với bất kì nhu cầu nào ở ngoài Linh bao-hàm-tất-cả; con đường mà chúng ta phải đi hôm nay là con đường chuyển động trong sự chuyển động của Linh và để Linh chuyển động trong sự chuyển động của chúng ta—Khải. 22:17a; La. 8:4; Ga. 5:25; La. 1:9; Phil. 3:3; đc. Êxc. 1:15-21.
4. Trong sách Công vụ các Sứ đồ, con người chuyển động trong sự chuyển động của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời chuyển động trong sự chuyển động của con người; do đó, các sứ đồ trở nên người thay quyền Đức Chúa Trời, tức là trở nên Đức Chúa Trời trong chức năng—16:6-10.

III. Việc chúng ta trở nên Đức Chúa Trời trong sự sống và trong bản chất nhưng không trong Thần cách được Đức Chúa Trời Cha khởi xướng trong quá khứ đời đời bằng cách chọn chúng ta để chúng ta thánh biệt, tiền định chúng ta được quyền làm con; sự thánh hóa thần thượng vì quyền làm con thần thượng là trung tâm của gia tế thần thượng và là tư tưởng trung tâm của Khải thị trong Tân Ước—Êph. 1:4-5:

- A. Được thánh hóa là được làm nên thánh, tức là được biệt riêng cho Đức Chúa Trời và được dầm thấm Đức Chúa Trời là Đấng Thánh, Đấng khác biệt, phân biệt, với mọi điều tầm thường—1 Phi. 1:15-16; Êph. 1:4-5.
- B. Ngài đã chọn chúng ta trong Christ trước khi sáng lập thế giới để chúng ta thánh biệt hầu trở nên Đức Chúa Trời trong bản chất (c. 4); Đức Chúa Trời là Đấng duy nhất thánh biệt; để trở nên thánh biệt, chúng ta cần Đức Chúa Trời được ban phát vào chúng ta trong bản chất thánh của Ngài, và bản chất thánh này trở thành yếu tố thánh mà bởi đó Thánh Linh thánh hóa chúng ta (2 Phi. 1:4; Hê. 12:14).
- C. Ngài đã tiền định chúng ta được quyền làm con thậm chí trước khi chúng ta được tạo nên để chúng ta trở nên Đức Chúa Trời trong sự sống (Êph. 1:5); để trở nên các con của Đức Chúa Trời, chúng ta phải được sinh bởi Đức Chúa Trời qua việc Đức Chúa Trời ban phát sự sống của Ngài vào bản thể chúng ta (Gi. 1:12-13; 3:6; 1 Gi. 5:11-12):
 1. Ê-phê-sô 1:4-5 Khải thị rằng Đức Chúa Trời đã chọn chúng ta để chúng ta thánh biệt nhằm mục đích làm cho chúng ta trở nên các con của Đức Chúa Trời; được làm nên thánh là tiến trình, thủ tục, trong khi trở nên các con của Đức Chúa Trời là mục đích, mục tiêu, để toàn bản thể chúng ta, bao gồm cả thân thể chúng ta (La. 8:23), có thể được Đức Chúa Trời “con hóa” (Khải. 21:2, 9-11).
 2. Hê-bo-rơ 2:10-11 Khải thị rằng Đấng Christ phục sinh là Nguyên soái, Tác giả, của sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời đang dẫn nhiều con vào vinh hiển bằng cách thánh hóa họ.

IV. Sự thánh hóa thần thượng là đường hướng chủ đạo trong việc thực hiện gia tế thần thượng để con hóa chúng ta cách thần thượng, làm cho chúng ta trở nên các con của Đức Chúa Trời để chúng ta có thể trở nên giống như Đức Chúa Trời trong sự sống và trong bản chất (nhưng không trong Thần cách), hầu chúng ta có thể trở nên sự biểu lộ của Đức Chúa Trời; do đó, sự thánh hóa của Đức Chúa Trời là sự con hóa thần thượng:

- A. Chúng ta nói rằng sự thánh hóa là đường hướng chủ đạo vì từng bước trong công tác của Đức Chúa Trời với chúng ta là làm cho chúng ta trở nên thánh biệt; việc thực hiện gia tế đời đời của Đức Chúa Trời là bởi sự thánh hóa của Linh—1 Tê. 5:23; Gi. 17:17; Êph. 5:26-27; 1 Cô. 6:11; 12:3b; Hê. 12:4-14; La. 8:28-29; Êph. 4:30; 1 Tê. 5:19; Khải. 2:7a; Thi. 73:16-17, 25-26.

- B. Sự thánh hóa tìm kiếm, sự thánh hóa khởi đầu, dẫn đến sự ăn năn để đem chúng ta trở lại với Đức Chúa Trời—1 Phi. 1:2; Lu. 15:8-10, 17-21; Gi. 16:8-11.
- C. Sự thánh hóa cứu chuộc, sự thánh hóa về vị trí, là bởi huyết của Christ, để chuyển dời chúng ta từ A-đam sang Christ—Hê. 13:12; 9:13-14; 10:29.
- D. Sự thánh hóa tái sinh, khởi đầu sự thánh hóa về tính khí, đổi mới chúng ta từ linh để làm cho chúng ta, những tội nhân, trở nên các con của Đức Chúa Trời – một thọ tạo mới có sự sống và bản chất thần thượng—Gi. 1:12-13; 2 Cô. 5:17; Ga. 6:15.
- E. Sự thánh hóa đổi mới, tiếp nối sự thánh hóa về tính khí, đổi mới hồn chúng ta từ tâm trí qua mọi phần của hồn để làm cho hồn chúng ta trở nên một phần trong thọ tạo mới của Đức Chúa Trời—La. 12:2b; 6:4; 7:6; Êph. 4:23; Êxc. 36:26-27; 2 Cô. 4:16-18.
- F. Sự thánh hóa biến đổi, sự thánh hóa hàng ngày, tái cấu tạo chúng ta bằng yếu tố của Christ theo cách trao đổi chất để làm cho chúng ta trở nên một cấu tạo mới là một phần của Thân thể hữu cơ của Christ—1 Cô. 3:12; 2 Cô. 3:18.
- G. Sự thánh hóa đồng hóa, sự thánh hóa định hình, định hình chúng ta theo hình ảnh của Đấng Christ vinh hiển để làm cho chúng ta trở nên sự biểu lộ của Christ; sự đồng hóa của chúng ta là sự trưởng thành của chúng ta trong sự sống thần thượng mà qua đó chúng ta dự phần thần tính của Đức Chúa Trời cách đầy trọn và được làm cho vững chắc trong việc sở hữu yếu tố thần thượng của Ngài—La. 8:28-29; Hê. 6:1a.
- H. Sự thánh hóa vinh hóa, sự thánh hóa tổng kết, cứu chuộc thân thể của chúng ta bằng cách biến hóa thân thể ấy để làm cho chúng ta trở nên sự biểu lộ của Christ cách đầy đủ và trong vinh hiển—Phil. 3:21; La. 8:23.

V. Sự thánh hóa thần thượng về tính khí được thực hiện bởi Christ là Linh ban-sự-sống, thánh hóa và phát ngôn—1 Cô. 15:45b; 1 Tê. 5:23; Êph. 5:26:

- A. Là Linh ban-sự-sống, Christ thánh hóa Hội thánh bằng cách tẩy sạch Hội thánh theo sự tẩy rửa của nước trong lời; theo quan niệm thần thượng, *nước* ở đây chỉ về sự sống tuôn chảy của Đức Chúa Trời được hình bóng bởi nước tuôn chảy (Xuất. 17:6; 1 Cô. 10:4; Gi. 7:37-39; Khải. 7:17; 21:6; 22:1, 17); chúng ta hiện đang ở trong một tiến trình tẩy rửa như vậy để Hội thánh có thể thánh biệt và không tì vết.
- B. Từ Hi Lạp cho *sự tẩy rửa* trong Ê-phê-sô 5:26 nguyên văn là *thùng rửa*; trong Cựu Ước, các thầy tế lễ dùng thùng rửa để tẩy sạch sự nhơ bẩn thuộc đất (Xuất. 30:18-21); mỗi ngày, sáng và tối, chúng ta cần đến với Kinh Thánh và được tẩy sạch bởi thùng rửa là nước trong lời.
- C. Phao-lô sử dụng từ Hi Lạp *rhema* khi nói về lời cùng với tiến trình tẩy rửa của lời (Êph. 5:26); *logos* là Lời của Đức Chúa Trời được ghi lại cách khách quan trong Kinh Thánh; *rhema* là lời của Đức Chúa Trời được phát ngôn với chúng ta trong một hoàn cảnh cụ thể (Mác 14:72; Lu. 1:35-38; 5:5; 24:1-8).
- D. Là Linh ban-sự-sống, Christ là Linh phát ngôn; bất cứ điều gì Ngài phát ngôn đều là lời tẩy rửa chúng ta; điều này không chỉ về *logos*, lời bất biến, mà chỉ về *rhema*, lời tức thì, lời mà Chúa hiện đang phát ngôn với chúng ta—Mat. 4:4; Gi. 6:63; Khải. 2:7; 22:17a; đc. Ês. 6:9-10; Mat. 13:14-15; Công. 28:25-31.
- E. Lời *rhema* khải thị một điều gì đó cho chúng ta theo cách riêng tư và trực tiếp; lời này cho chúng ta thấy những điều chúng ta cần phải xử lý và những điều chúng ta cần được tẩy sạch (thùng rửa bằng đồng là một chiếc gương có thể phản chiếu và phơi bày—Xuất. 38:8);

điều quan trọng đối với mỗi chúng ta là như vậy: Đức Chúa Trời có đang phát ngôn lời Ngài với chúng ta hôm nay không?—Khải. 2:7; 1 Sa. 3:1, 21; Am. 3:7.

- F. Một điều mà chúng ta luôn trân quý là hôm nay Chúa vẫn phát ngôn với chúng ta cách riêng tư và trực tiếp; sự lớn lên thật trong sự sống tùy thuộc vào việc chúng ta trực tiếp nhận lãnh lời từ Đức Chúa Trời; chỉ có sự phát ngôn của Ngài trong chúng ta mới có giá trị thuộc linh thật—Hê. 3:7-11, 15; 4:7; Thi. 95:7-8.
- G. Trung tâm điểm trong lời cầu nguyện của chúng ta phải là chúng ta mong mỏi sự phát ngôn của Chúa, là điều làm cho chúng ta có thể hoàn thành mục tiêu gia tế đời đời của Ngài theo khát vọng của lòng Ngài để có được quyền làm con thần thượng của Ngài—Lu. 1:38; 10:38-42; Êph. 1:5.
- H. Theo một ý nghĩa rất thực tiễn, hiện diện của Chúa là một với sự phát ngôn của Ngài; mỗi khi Ngài phát ngôn, chúng ta nhận thức được hiện diện của Ngài bên trong chúng ta; sự phát ngôn của Christ là chính hiện diện của Linh ban-sự-sống—đc. Xuất. 33:12-17; Hê. 11:8.
- I. Sự phát ngôn của Đấng Christ nội cư, tức Linh ban-sự-sống bên trong chúng ta, là nước tẩy sạch để kí thác yếu tố mới vào trong chúng ta nhằm thay thế yếu tố cũ trong bản chất và tính khí của chúng ta; sự tẩy sạch mang tính trao đổi chất này tạo nên một sự biến đổi đích thực bên trong trong sự sống, tức là thực tại của sự thánh hóa và biến đổi về tính khí.

VI. Việc chúng ta được thánh hóa vì quyền làm con thần thượng rốt cuộc sẽ tổng kết trong Giê-ru-sa-lem Mới là thành thánh (Khải. 21:2, 10) và sự tổng kết toàn bộ quyền làm con thần thượng (c. 7); đây là sự tổng kết chung cuộc của việc Đức Chúa Trời trở nên người trong xác thịt để con người có thể trở nên Đức Chúa Trời trong Linh hầu đạt được một Thần-nhân tập thể vĩ đại (cc. 3, 22) vì sự biểu lộ tập thể, tức vinh hiển, của Đức Chúa Trời Tam Nhất (cc. 11, 23).